

The Trinity

သုံးပါးတစ်ဆူ ဘုရားသခင်။

သုံးပါးတစ်ဆူ ဘုရားသခင်ဟူသော သမ္မာကျမ်းစာအယူဝါဒသည် သမ္မာကျမ်းစာ၏ အယူဝါဒ အားလုံးတွင် အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး အနည်းဆုံးတန်ဖိုးထားခံရသော အယူဝါဒများထဲမှ တစ်ခုဖြစ် သည်။ ဤအယူဝါဒသည် ခရစ်ယာန်ဘာသာကို တစ်ခြားဘာသာတရားများအားလုံးနှင့် ဂိုဏ်းဂဏ များမှ ခွဲထုတ်ထားသည်ဟု ယုံကြည်သူအများစုသည် နားလည်ကြသော်လည်း၊ သူတို့သည် ၎င်း၏ တန်ဖိုးကို မမြင်ကြပေ။ သူတို့၏ဘဝ သို့မဟုတ် သူတို့၏အာမခံချက်နှင့် ဆက်စပ်မှုအနည်းငယ်သာ ရှိသည်ဟု သူတို့ထင်မြင်ကြသည်။

သုံးပါးတစ်ဆူ အယူဝါဒသည် ယုံကြည်သူများအတွက် အကြီးမားဆုံး တန်ဖိုးရှိကြောင်း ဤဆောင်းပါးနှင့် နောက်ဆက်တွဲဆောင်းပါးများတွင် ကျွန်ုပ်တို့ အထူးပြသလိုပါသည်။ ခမည်းတော်၊ သားတော်နှင့် သန့်ရှင်းသောဝိညာဉ်တော်ကို သိကျွမ်းခြင်းသည် ဘုရားသခင်ကို သိကျွမ်းခြင်းဖြစ် သည်။ ဘုရားသခင်ကို သိကျွမ်းခြင်းသည် ထာဝရအသက်ဖြစ်သည် (ယောဟန် ၁၇:၃)။

ဤအယူဝါဒသည် မည်မျှတန်ဖိုးရှိသည်ကို မပြောမီ၊ ထိုအယူဝါဒကို ကျွန်ုပ်တို့ နားလည် ကြောင်း သေချာစေကြပါစို့။ သုံးပါးတစ်ဆူဘုရားသခင်ကို ယုံကြည်ခြင်းသည် “ဘုရားသုံးပါးဝါဒ” မဟုတ်ကြောင်း ဦးစွာ နားလည်ကြပါစို့။ ယေဟောဝါသက်သေများ (Jehovah’s Witness) ကဲ့သို့သော ဂိုဏ်းများနှင့် အစ္စလာမ်ဘာသာကဲ့သို့သော မှားယွင်းသောဘာသာများက ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘုရားသုံးပါး ကို ယုံကြည်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ သူတို့သည် မှားယွင်းပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ဘုရားသခင် ထာဝရ ဘုရားသည် တစ်ဆူတည်းသော သခင်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ယုံကြည်ကြသည် (တရားဟောရာ ၆:၄)။ “သုံးပါးတစ်ဆူ” ဟူသော စကားလုံးသည် ဤအချက်ကို အလေးပေးဖော်ပြသည်။ ထိုစကားလုံးသည် “သုံးပါးတို့၏ညီညွတ်ခြင်း” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

ကျမ်းစာသွန်သင်ချက်ကို လိုက်နာခြင်းအားဖြင့် ဘုရားသခင်၌ ခမည်းတော်၊ သားတော်နှင့် သန့်ရှင်းသောဝိညာဉ်တော်ဟူ၍ ပုဂ္ဂိုလ်သုံးပါးရှိသည်ဟုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ ယုံကြည်ပါသည်။ ထို့အပြင်၊ သူတို့သည် စစ်မှန်သောပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ပြီး၊ အမည်အမျိုးမျိုးရှိသော ထူးခြားပြီး တစ်ဦးချင်းပုဂ္ဂိုလ်များ

ဖြစ်သည်။ သူတို့၏အမည်များဖြစ်သော ခမည်းတော်၊ သားတော်နှင့် ဝိညာဉ်တော်သည် သူတို့၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလက္ခဏာများကို ထင်ဟပ်စေသည်။

သုံးပါးတစ်ဆူကို ယုံကြည်သည်ဟု ဆိုသူများစွာသည် အမှန်တကယ်တွင် ခမည်းတော်၊ သားတော်နှင့် သန့်ရှင်းသောဝိညာဉ်တော်တို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ကြောင်း ငြင်းဆိုကြသည်။ ဥပမာအားဖြင့် အချို့က သန့်ရှင်းသောဝိညာဉ်တော်အကြောင်းကို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအဖြစ် မဟုတ်ဘဲ လူသားများ ခြယ်လှယ်အသုံးပြုနိုင်သော တန်ခိုးတစ်ခုအဖြစ်သာ ပြောဆိုကြသည်။ အခြားသူများက သမ္မာကျမ်းစာနှင့် အလွန်ကိုက်ညီသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း အမှန်တကယ်တွင် သုံးပါးတစ်ဆူကို ငြင်းဆိုသည့် “တစ်လုံးတစ်ဝတည်းဖြစ်ခြင်း” အယူဝါဒကို သွန်သင်ကြသည်။ “တစ်လုံးတစ်ဝတည်း ဖြစ်ခြင်း” အယူဝါဒသည် ခမည်းတော်၊ သားတော်နှင့် သန့်ရှင်းသောဝိညာဉ်တော်တို့သည် ကွဲပြားသော ရာထူးများ သို့မဟုတ် အမည်များ သို့မဟုတ် ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်တိုင် ထင်ရှားပြသသည့် နည်းလမ်းများသာဖြစ်ကြောင်း သွန်သင်သည်။ သူတို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်သုံးပါးကို ရည်ညွှန်းခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဤအယူဝါဒကို အသင်းတော်၏ အစောဆုံးသမိုင်းတွင်လည်း တွေ့ရှိပြီး ရှုတ်ချခဲ့သည်။ ထို့နောက်၊ ၎င်းကို (Monarchianism) သို့မဟုတ် (Sabellianism) ဟုခေါ်သည်။

ဆန့်ကျင်ဘက်အနေနဲ့ သမ္မာကျမ်းစာသည် တကယ့်ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ဝိသေသလက္ခဏာများ အားလုံးကို သားတော်၊ သန့်ရှင်းသောဝိညာဉ်တော်နှင့် ခမည်းတော်တို့တွင် ရှိသည်ဟု ဖော်ပြထားပြီး သူတို့အားလုံးသည် တစ်ဆူတည်းသော ဘုရားသခင်ဖြစ်သည်ဟု အလေးပေးဖော်ပြထားပါသည်။ သူတို့သည် ဘုရားသခင်၏ နာမတော်များ၊ တန်ခိုးတော်များ သို့မဟုတ် လုပ်ဆောင်ချက်များမျှသာ မဟုတ်ပါ။

သူတို့သည် တကယ့်ပုဂ္ဂိုလ်များ မဟုတ်ပါက၊ ယေရှုခရစ်တော်အကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ ယုံကြည် သမျှသည် အချည်းနှီးဖြစ်ပြီး၊ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ရွေးနှုတ်ခြင်းပြုရန်နှင့် ခမည်းတော်ရှေ့တော်၌ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကိုယ်စားပြုရန် သုံးပါးတစ်ဆူတွင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမျှ မရှိပါ။ ထို့နောက်၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ နှလုံးသားထဲတွင် နေထိုင်ရန်နှင့် ဘုရားသခင်နှင့် စစ်မှန်သော၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဆက်ဆံရေးသို့ ပို့ဆောင်ရန် သန့်ရှင်းသောဝိညာဉ်တော်၏ ပုဂ္ဂိုလ်လည်း မရှိပါ။ ထို့ကြောင့်၊ သုံးပါးတစ်ဆူကို ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝန်ခံချက်သည် ဆာလံ ၄၈:၁၄ ၏ ဝန်ခံချက်ဖြစ်သည်- “အကြောင်းမူကား၊ ထို ဘုရား သခင်သည်ကာလ အစဉ်အမြဲ ငါတို့၏ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏။သေသည် ကာလတိုင်အောင် ငါတို့ကို ပို့ဆောင်တော်မူလတ္တံ့ သတည်း။” (သင်းအုပ်ဆရာ - ဟန်ကို)

The Lord Creates Evil (2)

ထာဝရဘုရားသည် မကောင်းမှုကို ဖန်ဆင်းတော်မူ၏ (၂)။

“မြို့ထဲမှာ တံပိုးမှုတ်လျှင်၊ မြို့သားတို့သည် မကြောက်မလန့်ဘဲ နေကြလိမ့်မည်လော။ ထာဝရဘုရား စီရင်တော်မူဘဲ ဘေးတစ်ခုတခုသည် မြို့ထဲမှာ ရောက်လိမ့်မည်လော။” (အာမုတ် ၃:၆)

“ငါသည် အလင်းကိုလုပ်၏။ မှောင်မိုက်ကိုလည်းဖန်ဆင်း၏။ ငြိမ်သက်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၏။ အမက်လာကိုလည်း ဖန်ဆင်း၏။ ခပ်သိမ်းသော အမှုအရာတို့ကို ငါထာဝရဘုရားပြုတော်မူ၏။” (ဟေရှာယ ၄၅:၇)

သတင်း၏ နောက်ဆုံးဆောင်းပါးတွင် ဤအခန်းငယ်များအကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆွေးနွေးမှုကို စတင်ခဲ့ပါသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် လွတ်လပ်သော အင်အားကြီးနိုင်ငံနှစ်ခုရှိကြောင်း သွန်သင်သည့် ဒွါဒပုံစံအားလုံးကို ဆန့်ကျင်ပြီး၊ ပြင်းထန်သော ဖော်ပြချက်များဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်ခုမှာ ဘုရားသခင် ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ခုမှာ မကောင်းမှု၏ အင်အားကြီးနိုင်ငံဖြစ်ကြောင်း သွန်သင်ပါသည်။ ဘုရားသခင်သည် တစ်ပါးတည်းသောဘုရားသခင်၊ အချုပ်အခြာအာဏာနှင့် အနန္တတန်ခိုးရှင် ဘုရားသခင်ဖြစ်ကြောင်း ကျမ်းစာက သွန်သင်ပါသည်။

အာမုတ်ကျမ်းပိုဒ်နှင့် ဟေရှာယကျမ်းပိုဒ်တို့သည် ဤကမ္ဘာကြီးတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော မကောင်းမှုများ - စစ်ပွဲနှင့် ဖျက်ဆီးခြင်း၊ ဝေဒနာနှင့် ဒုက္ခ၊ မိုးခေါင်ခြင်းနှင့် ရေကြီးခြင်း - စသည်တို့သည် ဘုရားသခင် စေလွှတ်တော်မူပြီး ကိုယ်တော်၏ အချုပ်အခြာအာဏာအောက်တွင် ရှိကြောင်း သွန်သင်သည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ သမိုင်းကြောင်းအရ ဤကျမ်းပိုဒ်များသည် အစွဲအမူနှင့် ယုဒနိုင်ငံများအပေါ် ကျရောက်ခဲ့သော ဘေးဒုက္ခများကို ရည်ညွှန်းသည်။ ဘုရားသခင်သည် ဤအရာများကို လုပ်ဆောင်တော်မူသည်။

ဤကိစ္စကို ဖြေရှင်းပေးသည့် ကျမ်းစာထဲက နောက်ထပ်အခန်းငယ်တစ်ခုကို ကိုးကားခြင်းမှ ကျွန်ုပ်တို့ ရှောင်ကြဉ်၍မရပါ။ ယောဘသည် သူ၏ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံးနှင့် သားသမီးများကို ရှေ့ဘလူမျိုး၊ ခါလဒဲလူမျိုးနှင့် လေမုန်တိုင်းတို့က လုယက်သွားသောအခါ ယောဘ ဘာပြောခဲ့သနည်း။ သူသည် ဤကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ဓားပြအုပ်စုများကို ကျိန်ဆဲခဲ့ပါသလား။ မဟုတ်ပါ။ သူသည် “အဝတ်မပါဘဲ အမိဝမ်းထဲသို့ ပြန်သွားတော့မည်။ ထာဝရဘုရားပေးတော်မူ၏။ ထာဝရဘုရားလည်း ရှုပ်သိမ်းတော်မူ၏။ ထာဝရဘုရား၏နာမတော်သည် မင်္ဂလာရှိပါစေသတည်းဟု ဆိုလေ၏။” (ယောဘ ၁:၂၁)။

ဤကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဤအရာအားလုံး၏နောက်ကွယ်တွင်ရှိသော စာတန်သည် ဘုရားသခင်၏အလိုတော်မပါဘဲ မည်သည့်အရာကိုမျှ လုပ်ဆောင်နိုင်ခြင်းမရှိကြောင်း မှတ်သားထားရန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါသည် (ယောဘ ၁:၆-၁၂၊ ၂:၁-၆)။

ဤသည်မှာ ဤကျမ်းပိုဒ်များ၏ သွန်သင်ချက်ဖြစ်သည် (နှင့် ကျမ်းစာရှိ အခြားကျမ်းပိုဒ်များစွာ) ဖြစ်သော်လည်း ဟေရှာယကျမ်းပိုဒ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ပြောခဲ့သည်ထက် ပိုမို၍အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။ ၎င်းသည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်း၏ မကောင်းမှုများကိုသာမက ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုင်ရာ မကောင်းမှုဖြစ်သည့် အပြစ်ကိုလည်း ရည်ညွှန်းသည်။ ဘုရားသခင်သည် အပြစ်အပေါ်တွင်လည်း အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်ဖြစ်ကြောင်း သွန်သင်သည်။

မှတ်ချက်ပေးသူအားလုံးသည် မေးခွန်းကို သဘောတူညီကြခြင်း မဟုတ်သည်မှာ မှန်ပါသည်။ ဥပမာ၊ ဂျန်ကယ်လ်ဗင်သည် ဟေရှာယကျမ်းထဲက ကျမ်းပိုဒ်သည် “ဆိုးရွားသည့် အဖြစ်အပျက်များ” ကိုသာ ရည်ညွှန်းသည်ဟု ပြောပါသည်။ သူသည် ဤကဲ့သို့ ရေးပါသည် - “သူ [ဟေရှာယ] သည် ‘ငြိမ်သက်ခြင်း’ ကို စစ်ပွဲနှင့်သာမက အမျိုးမျိုးသော ဆိုးရွားသည့် အဖြစ်အပျက်များနှင့်သာ နှိုင်းယှဉ်ပါသည်... သူသည် ‘ငြိမ်သက်ခြင်း’ ကို ‘မကောင်းမှု’ ဆိုလိုသည်မှာ ဒုက္ခဆင်းရဲများ၊ စစ်ပွဲများနှင့် တခြားဆိုးရွားသော အဖြစ်အပျက်များနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါသည်။ သူသည် ‘ဖြောင့်မတ်ခြင်း’ ကို ‘မကောင်းမှု’ နှင့် နှိုင်းယှဉ်မည်ဆိုပါက [ဤအရာများ] ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်ချက်များသည် ယုတ္တိတန်မူတချို့ ရှိနိုင်သော်လည်း ဤအရာသည် တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေသော အရာများ၏ ထင်ရှားသည့် ဆန့်ကျင်ဘက်ပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်၊ သာမန်ခွဲခြားမှုကို ကျွန်ုပ်တို့သည် ငြင်းပယ်သင့်သည် မဟုတ်ပေ။

သို့သော်၊ ထင်ရှားသော ဓမ္မဟောင်းကျမ်းပညာရှင် ကွယ်လွန်သူ အက်ဒွပ် ဂျေ ယန်း (Edward J. Young) သည် သဘောမတူပါ။ သူသည် ဤကဲ့သို့ရေးပါသည် - ဤစကားလုံးကို အားလုံးပါဝင်နေသော အဓိပ္ပာယ်နှင့် မယူသင့်သည့် အကြောင်းပြချက် မရှိပါ။ ထို့ကြောင့်၊ ဤစကားလုံးတွင် မကောင်းမှု၊ ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် ဘေးဒုက္ခအားလုံး ပါဝင်သည်ကို ဝန်ခံဖို့ရန် ကျွန်တော်တို့ ဖိအားပေးခံရပါသည်။ ဒေါက်တာ ယန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ သဘောတူပါသည်။

ဟေရှာယကျမ်းပိုဒ်မှ ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုင်ရာ မကောင်းမှုကို ဖယ်ထုတ်ခြင်းသည် ဒွိဝါဒ၏ အမှားထဲသို့ ကျရောက်သွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဘုရားသခင်သည် ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုင်ရာ မကောင်းမှု၊ ဆိုလိုသည်မှာ အပြစ်အပေါ် အချုပ်အခြာအာဏာ မရှိပါက၊ အပြစ်သည် ဘုရားသခင်နှင့်အတူ လွတ်လပ်သော တန်ခိုးတစ်ခုအဖြစ် တည်ရှိနေဆဲဖြစ်ပြီး ကိုယ်တော် ထိန်းချုပ်၍မရပါ။ ထို့နောက်၊ ဘုရားသခင်သည် အကြွင်းမဲ့အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်သောသူ မဟုတ်တော့ပေ။

ဤသည်မှာ အခြားနေရာများတွင် သမ္မာကျမ်းစာ၏ ရှင်းလင်းသောသွန်သင်ချက်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပါသည်။

မေးခွန်းသည် အရမ်းအရေးကြီးသည့်အတွက်ကြောင့် ဤမေးခွန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး မည်သို့ ပြောထားသည်ကို သိရှိစေရန် တခြားကျမ်းစာများထဲက အချို့ကို ထောက်ပြဖို့ အချိန်ယူပါမည်။

ဓမ္မဟောင်းကျမ်းစာစောင်များသည် ဤမေးခွန်းနှင့်ပတ်သက်၍ အထူးပင် ခိုင်မာပါသည်။ ထီးနန်းကို သိမ်းပိုက်ရန် ကြိုးစားသော သားတော် အဗရဟံလုံထံမှ ဒါရိဒ် ထွက်ပြေးနေစဉ်တွင် ရှိမိက ဒါရိဒ်အား ကျိန်ဆဲခဲ့သည်။ ဒါရိဒ်၏ စစ်ဗိုလ်ချုပ် အဘီရဲသည် ရှိမိ၏ ဦးခေါင်းကို သွားဖြတ်လိုခဲ့သည်။ သို့သော်၊ ဒါရိဒ်က ခွင့်မပြုခဲ့ပေ။ သူသည် ဇေရုယာ၏သားတို့၊ ငါနှင့် အဘယ်သို့ ဆိုင်သနည်း။ ထာဝရ ဘုရားသည် ဒါရိဒ်ကို ကျိန်ဆဲလော့ဟု မိန့်တော်မူသောကြောင့် သူသည် ကျိန်ဆဲပါစေ။ သို့ဖြစ်၍ သင်သည် အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ပြုသနည်းဟု မည်သူပြောနိုင်မည်နည်းဟု ပြောခဲ့သည် (၂ ရာ. ၁၆:၅-၁၀)။

ဤကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်အပျက်အားလုံးသည် ဘုရားသခင်၏ ဆုံးမခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဒါရိဒ်သဘောပေါက်ခဲ့သည်။ ဒါရိဒ်၏ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်မှုနှင့် လူသတ်မှုအဖြစ်ကြောင့် ‘ဓားသည် သင့်အိမ်မှ ဘယ်သောအခါမှ မထွက်ခွာရ ဟု ဘုရားသခင် မိန့်တော်မူခဲ့သည်’ (၂ ရာ. ၁၂:၁၀)။ ၎င်းသည် သူ့အိမ်၌ ဘုရားသခင်၏ဓားဖြစ်ကြောင်း ဒါရိဒ် သဘောပေါက်ခဲ့ပြီး ဒါရိဒ်သည် သူ၏ဘုရားသခင်၏ လက်တော်အောက်တွင် မိမိကိုယ်ကို နှိမ့်ချခဲ့သည်။

ဤသည်မှာ ရှိမိဟာ ဒါရိဒ်ကို ကျိန်ဆဲခဲ့တဲ့ သူ့အပြစ်အတွက် တာဝန်မရှိဟု ဆိုလိုပါသလား။ အလေးပေးဖော်ပြခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။ အဗရဟံလုံကို အနိုင်ယူပြီးနောက် ဒါရိဒ်ကိုယ်တိုင်က ရှိမိသည် ထီးနန်းကို ပြန်လာတဲ့အခါ တာဝန်ယူရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီး ရှောလမုန်ကို ရှိမိကို အပြစ်ပေးဖို့ ညွှန်ကြားခဲ့ပါသည် (၃ ရာ ၂:၈-၉) ။

သို့သော်၊ စာသားက ဒါရိဒ်သည် ရှိမိ၏အပြစ်အပေါ် ဘုရားသခင်၏အချုပ်အခြာအာဏာကို သိရှိကြောင်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သွန်သင်သည်။ (ပါမောက္ခ - ဟန်ကို)

What happens to the Unevangelized?

ဧဝံဂေလိတရား မဟောကြားသူများ မည်သို့ဖြစ်ကြသနည်း။

ကျွန်ုပ်တို့၏စာဖတ်သူတစ်ဦးသည် ခေါင်းစဉ်တွင် မေးခွန်းတင်သွင်းခဲ့သည်။ ၎င်းသည် ကယ်တင်ခြင်း၌ ဘုရားသခင်၏အချုပ်အခြာအာဏာနှင့်ပတ်သက်သည့် ကျမ်းစာတွင်ဖော်ပြထားသည့်အရာနှင့် ဧဝံဂေလိတရားဟောပြောခြင်း နှစ်မျိုးလုံးကို ထည့်သွင်းစဉ်းစား၍ ဖြေဆိုရမည့် အရေးကြီးသောမေးခွန်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

ဤမေးခွန်းကိုဖြေဆိုရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် သတိထားပြီး နားလည်ရပါမည်။ မေးခွန်းမှာ ဧဝံဂေလိတရားဟောပြောခြင်းကို မကြားရဘဲ ဘုရားသခင်သည် လူတွေကို ကယ်တင်နိုင် မည်လားဆိုတာ မဟုတ်ပေ။ ဘုရားသခင်သည် မည်သူ့ကိုမှ မကယ်တင်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်ုပ်တို့ ကန့်သတ်ပြီး မပြောရဲပါ။ သို့သော်၊ ၎င်းသည် မေးခွန်းမဟုတ်ပါ။ မေးခွန်းမှာ “ကိုယ်တော် ဘာလုပ်သနည်း။ ပုံမှန်အားဖြင့် လူများအား မည်ကဲ့သို့ ကယ်တင်မည်နည်း” ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ကျမ်းစာ၏အဖြေသည် ရှင်းပါသည်။ ဧဝံဂေလိတရားဟောပြောခြင်းအားဖြင့် သူတို့ကို ကယ်တင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်၊ ကျမ်းစာ၌ ဖော်ပြထားသည်အတိုင်း ဧဝံဂေလိတရား မဟောပြောသောသူများ ပျက်စီးခြင်းခံရသည်ဟု ပြောခြင်းအားဖြင့် ဤမေးခွန်းကို ဖြေဆိုရပါမည်။

ဤအရာတွင် ခြွင်းချက်တစ်ခုတစ်ရာရှိပါက ငယ်စဉ်ကလေးဘဝတွင် သေဆုံးသွားသော ယုံကြည်သူမိဘများ၏ ရွေးကောက်ခံရသော သားသမီးများနှင့် နှုတ်ကပတ်တော် ဓမ္မအမှုတော်အားဖြင့် ပြင်ပသို့ခေါ်ဆောင်ခြင်းမခံထိုက်သော ဘုရားသခင်၏ပဋိညာဉ်လူမျိုးများထဲမှ အခြားသူများနှင့်သက်ဆိုင်ပါသည်။ ဘုရားသခင်၏ပဋိညာဉ် လူမျိုးမဟုတ်သူ မည်သူမဆို နှုတ်ကပတ်တော်ဟောပြောခြင်းအားဖြင့်မှလွဲ၍ အခြားနည်းလမ်းဖြင့် ကယ်တင်ခြင်းခံရသည့် ဥပမာကို ကျမ်းစာတွင် မတွေ့ရပေ။

ထိုစည်းမျဉ်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ အသက်ရှင်ရမည့် စည်းမျဉ်းဖြစ်သည်။ ခြွင်းချက်မဟုတ်ပါ။ ဘုရားသခင်၏ သာမန်လုပ်ဆောင်ချက်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏အသက်တာများကို အုပ်စိုးရမည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏နေ့စဉ် အသက်တာများတွင်လည်း အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ ဘုရားသခင်သည် အစားအစာနှင့်ရေမပါဘဲ အသက်ကို ရှင်သန်စေနိုင်သော်လည်း၊ ကျမ်းစာတွင် ကိုယ်တော်လုပ်ဆောင်သည့် အထူးဖြစ်ရပ်များရှိသော်လည်း၊ ၎င်းတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် စည်းမျဉ်းမဟုတ်ပါ။ လူတစ်ဦးသည် ဘုရားသခင်က ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏မိသားစုကို အစားအစာနှင့်ရေမရှိဘဲ

အသက်ရှင်စေနိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် နောက်ထပ်မစားတော့ပါ ဟုပြောခြင်းသည် မိုက်မဲရာကျ ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်သည့် စည်းမျဉ်းမှာ မစားသောသူသည် ငတ်မွတ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

နှုတ်ကပတ်တော်ကို ဟောပြောခြင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ဝိညာဉ်အစာဖြစ်သည် (၁ပေ ၂:၂)။ အစာမစားသူများသည် ဝိညာဉ်ရေးအရ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးကြသည်။ ထို့ကြောင့်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုယ်တိုင် သို့မဟုတ် ကျွန်ုပ်တို့၏မိသားစုများကို ၎င်းမှ ဝေးကွာစေပါက ဝိညာဉ်ရေးအရ မိုက်မဲသူများ ဖြစ်ကြလိမ့်မည်။ ထို့အပြင်၊ ကျေးဇူးတော်နှင့် ကယ်တင်ခြင်း၏ နည်းလမ်းအဖြစ် သတ်မှတ်ပေးသော ဘုရားသခင်ကို ကျွန်ုပ်တို့ သွေးဆောင်ရာသို့ ရောက်လိမ့်မည်။

ထိုအကြောင်းကြောင့်ပင် “ဘုရားသခင်သည် တစ်ပါးအမျိုးသားတို့ကို ကယ်တင်လိုလျှင်၊ ကိုယ်တော်သည် သူတို့ကို ကယ်တင်နိုင်ပြီး ကယ်တင်လိမ့်မည်” ဟု ကျွန်ုပ်တို့ မပြောနိုင်ဘဲ သာသနာပြုလုပ်ငန်းကို လျစ်လျူရှု၍မရပါ။ ဧဝံဂေလိတရားဟောပြောခြင်းသည် ကယ်တင်ခြင်း၏ နည်းလမ်းဖြစ်ပါက၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ အစွမ်းကုန် ဟောပြောရန် မိမိတို့၏ ခေါ်တော်မူခြင်းကို ဖြည့်ဆည်း ရပါမည်။

ဧဝံဂေလိတရားဟောပြောခြင်း၏ သဘောသဘာဝကို လူအများ အထင်လွဲနေကြချိန်တွင် ဤအဖြေသည် အထူးအရေးကြီးပါသည်။ ယနေ့ခေတ်လူအများစုသည် ဟောပြောခြင်းသည် ဘုရား သခင်က လူသားများအား “ကယ်တင်ခြင်းပေးသနားခြင်း” နှင့် “ကယ်တင်ခြင်းရရှိရန် အခွင့်အရေး ပေးခြင်း” ဟူသော အယူအဆသာဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြသည်။ ကျမ်းစာတွင် ဧဝံဂေလိတရား ဟောပြောခြင်းအပေါ် လုံးဝကွဲပြားသောအမြင်ရှိသည်။ ခရစ်တော်ကိုယ်တိုင်က သူ၏လူများကို ဟောပြောနေခြင်းဖြစ်သည် (ယောဟန် ၁၀:၂-၅၊ ၁၆၊ ၂၇-၂၈၊ ရောမ ၁၀:၁၃-၁၇)။ ခရစ်တော်က ဟောပြောနေသောကြောင့် ၎င်းသည် “ကယ်တင်ခြင်းသို့ ရောက်စေသော ဘုရားသခင်၏ တန်ခိုးတော်” လည်းဖြစ်သည် (ရောမ ၁:၁၆၊ ၁ကော ၁:၁၈၊ ၂၄)။ ထို့ကြောင့်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဟောပြောခြင်းကို “ကျေးဇူးတော်၏နည်းလမ်းများ” ဟု တစ်ခါတစ်ရံခေါ်ဆိုလေ့ရှိသည်။ ၎င်းသည် ဘုရားသခင်သည် သူ၏လူများကို ကျေးဇူးတော်ပေးသနားရန်နှင့် သူတို့ကို ကယ်တင်ရန် အသုံးပြု သည့်အရာဖြစ်သည်။

ဘုရားသခင်၏ အချုပ်အခြာအာဏာသည်လည်း ဤကိစ္စတွင် ပါဝင်သည်။ ဧဝံဂေလိတရား ဟောပြောခြင်းကို မကြားရဘဲ လူများစွာ သေဆုံးကြပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပျက်စီးကြသည်ဟု ယုံကြည်ရန်အတွက် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကယ်တင်ခြင်းရမရမည်ကို ဆုံးဖြတ်သူမှာ ဘုရားသခင် ဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်ရမည်။ ကယ်တင်ခြင်းသည် လူ့ဆန္ဒအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်နှင့် ကောင်းသောနှစ်သက်မှုအရ ကြိုတင်ခွဲခန့်မှတ်သားခြင်းအပေါ်၌သာ ဖြစ်သည်။

ဤအချက်ကို ယုံကြည်ခြင်းဖြင့် ဘုရားသခင်သည် အဘယ်ကြောင့် အချို့သောသူတို့ထံ ကယ်တင်ခြင်းနည်းလမ်းကိုပင် မပို့ဘဲ (တမန်တော်ဝတ္ထု ၁၆:၆-၇) ကိုယ်တော်၏ အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင်သောဆန္ဒမတိုင်မီ ဦးညွတ်ချရမည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ နားလည်ပါသည်။ (သင်းအုပ်ဆရာ - ဟန်ကို)

Rev. Angus Stewart

Covenant Protestant Reformed Church (N. Ireland)

Translator – Myitta (Myanmar)